

Sygn. akt III K 378/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Maciej Jabłoński

Protokolant – stażysta Magdalena Mazurkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 20 lipca 2016 r.

sprawy:

M. A. A. - s. A. i H. i H. zd. B., ur. (...) w B. (B.),

oskarżonego o to, że:

w dniu (...) w (...) W. – O. usiłował przekroczyć podstępem, wbrew przepisom, granicę R. P. na kierunku wjazdowym do P., „przylot z D.” rejs nr (...), używając podczas odprawy granicznej swojego autentycznego paszportu b. nr (...) wydanego w dniu (...). na dane M. A. A., w którym znajdowała się autentyczna wiza krajowa typu D nr (...) wydana w celu podjęcia nauki oraz w celu uwiarygodnienia swojego deklarowanego celu wjazdu użył jako autentyczne podrobione na wzór oryginalnego (...) wystawiony na dane M. A. w celu podjęcia nauki, zawierający dane Wyższej Szkoły F. Z. w W. ul. (...), (...)-(...) W., lecz zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż otrzymał decyzję o odmowie wjazdu na terytorium R. P.

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 264 § 2 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

orzeka:

I. Oskarżonego M. A. A. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 264 § 2 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje oskarżonego, a podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby,

III. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodu rzeczowego wymienionego w wykazie dowodów rzeczowych na k. 30 pod poz. 1 poprzez pozostawienie w aktach sprawy,

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt. III K 378/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 lipca 2016r.

Na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. ograniczyć zakres uzasadnienia wyroku wydanego w trybie art. 343 k.p.k., do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

Na podstawie całości kształtu ujawnionego materiału dowodowego, Sąd dokonał następującej oceny prawnej czynu oskarżonego:

Mając na uwadze całości kształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, że wina oskarżonego M.A. A. nie budzi żadnych wątpliwości i została udowodniona w całości. Oskarżony przyznał się bowiem do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył klarowne wyjaśnienia korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym sprawy w postaci zeznań A. I. M., jak również protokołu zatrzymania rzeczy, protokołu oględzin rzeczy wraz z wydrukiem, kserokopii dokumentów z postępowania administracyjnego.

Całości kształt materiału dowodowego sprawy układa się w logiczną całość, toteż okoliczności niniejszej sprawy nie budzą wątpliwości.

Czynność sprawcza z art. 264 § 2 k.k. polega na nielegalnym przekroczeniu granicy państwowej wbrew przepisom ustawy z 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej (tj. Dz. U. z 2009 Nr 12, poz. 67) przy użyciu przemocy, groźby, podstępu bądź we współdziałaniu sprawcy z innymi osobami. Zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie granicy państwowej, przekraczanie granicy państwowej jest dozwolone na podstawie dokumentów uprawniających do jej przekroczenia. Dokumenty uprawniające do przekroczenia granicy państwowej określają odrębne przepisy, w tym umowy międzynarodowe, których Rzeczpospolita Polska jest stroną lub przepisy prawa Unii Europejskiej. Momentem przekroczenia granicy państwowej jest ukończenie przez funkcjonariusza polskiej Straży Granicznej czynności polegającej na sprawdzeniu ważności i autentyczności dokumentów uprawniających do przekroczenia polskiej granicy państwowej przy równoczesnym ustaleniu tożsamości osoby legitymującej się tymi dokumentami (por. wyrok Sądu Najwyższego z 26 lipca 2001 r., V KKN, 81/99, niepubl.).

Przestępstwo z art. 264 § 2 k.k. ma charakter powszechny, może być popełnione umyślnie, tylko w zamiarze bezpośrednim. Zawarte w opisie znamię „podstępu” polega na wybiegu mającym na celu zmylenie, oszukanie kogoś, w celu przekroczenia granicy.

Natomiast czynność sprawcza z art. 270 § 1 k.k. polega na podrobieniu lub przerobieniu dokumentu albo użyciu takiego dokumentu jako autentycznego.

Zgromadzony w sprawie i uznany przez Sąd za wiarygodny materiał dowodowy jednoznacznie wykazał, iż oskarżony w dniu (...) roku usiłował podstępem przekroczyć granicę R. P. używając podczas odprawy granicznej swojego autentycznego paszportu b. w którym znajdowała się autentyczna wiza wydana w celu podjęcia nauki oraz w celu uwiarygodnienia swojego deklarowanego celu wjazdu użył jako autentyczne podrobione na wzór oryginalnego „L. of acceptance” wystawiony na dane M. A. A. w celu podjęcia nauki, zawierający dane Wyższej Szkoły F. Z. w W. ul. (...).

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, a w szczególności wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku postępowania przygotowawczego, w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz zeznania A. I. M., protokół zatrzymania rzeczy, protokół oględzin rzeczy, należy uznać, iż wina oskarżonego jest bezsporna.

Wraz z wniesionym do tut. Sądu aktem oskarżenia Prokurator Prokuratury Rejonowej Warszawa Ochota na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary, tj. 6 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres 2 lat próby, oraz orzeczenie przepadku dowodu rzeczowego. Sąd uznając, że okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte, uwzględnił wniosek Prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd Rejonowy stosował wszystkie przesłanki wymiaru kary zawarte w treści art. 53 k.k.. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd odwołał się do definicji zawartej w art. 115 § 2 k.k. Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Oskarżony swoim zachowaniem godził bezpośrednio

w dobro prawne jakim jest ochrona granic przed nielegalnym ich przekraczaniem, zaś pośrednio także i w dobro prawne jakim jest bezpieczeństwo państwa. Oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim. Istotny jest przy tym fakt, że oskarżony usiłował popełnić przestępstwo, nie dokonał go zaś tylko dla tego, że mu w tym przeszkodzono. Jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę młody wiek oskarżonego oraz jego dotychczasową niekaralność (k.33).

W konsekwencji uznać należało, iż karą adekwatną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Spełni ona swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego i uczyni zadość społecznemu odczuciu sprawiedliwości. W ocenie Sądu orzeczenie kary łagodniejszego rodzaju niż kara wymierzona oskarżonemu w wyroku byłoby sprzeczne z zasadami wymiaru kary.

W niniejszej sprawie Sąd doszedł do przekonania, że istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna co do oskarżonego i warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 2 lat próby. W ocenie Sądu wobec oskarżonego nie jest konieczne wychowawcze oddziaływanie w warunkach więziennych, celem uświadomienia mu naganności jego postępowania. Oskarżony jest osobą w pełni dojrzałą. Nie był dotychczas karany. Sąd żywi przy tym głębokie przekonanie, że popełnione przez oskarżonego przestępstwo było incydem w życiu oskarżonego, który się więcej nie powtórzy. W ocenie Sądu groźba zarządzenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności będzie dla niego wystarczającą motywacją, aby przestrzegać porządku prawnego i nie popełniać w przyszłości kolejnych przestępstw. Okres 2 lat próby będzie okresem wystarczająco długim, aby dokonać prawidłowej weryfikacji zachowania oskarżonego. W tym stanie rzeczy kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na wskazany przez Sąd okres, spełni swoje cele wychowawcze i prewencyjne.

Dowód rzeczowy ujęty w wykazie dowodów rzeczowych na k. 30 pod poz. 1 służył oskarżonemu do popełnienia przestępstwa, toteż zasadnym było orzeczenie jego przepadku na podstawie art. 44 § 2 k.k.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa, mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego.